

PR(A)VA BESEDA

OŠ Franceta Bevka Ljubljana

22. številka

junij 2024

Narisala: Iva Knez, 6. a

UVODNIK

Spoštovane bralke, spoštovani bralci Pr (a) ve besede!

V letošnji številki lahko potujete z nami v Pariz in na Tenerife. V njej boste spoznali našega uspešnega učenca Vanjo Kuntariča Žiberta, ki se ukvarja s kolesarstvom. Uživali boste lahko v intervjuju z Aleksandrom Velikim. Obenem boste uživali v pesmih z ekološko tematiko, pa tudi izvrstnih zgodb ne manjka.

Učenci, ki smo prispevali svoje članke, vam želimo obilo bralnega užitka. Na koncu pa preberite še nekaj stripov naših učencev.

Učenci OŠ Franceta Bevka

**Osnovna šola
Franceta Bevka Ljubljana**
Ulica Pohorskega bataljona 1
Ljubljana

Tel. št.:
(01) 568 70 10

Faks:
(01) 568 23 23

E-pošta: Najdete nas lahko na
spletu!
<http://www.francebevk.si>

Izbirni predmet Šolsko novinarstvo

Mentor: Bojan Maričič

Slike in članki: učenci 1.–9. razred

Kazalo:

Uvodnik (stran 2)

Potujmo (3–5)

Šport (6–7)

Intervju (8–9)

Izpod peresa (10–29)

Rišemo (31–34)

Naslovnica: Iva Knez, 6. a

Pariz

Pozdravljeni, danes vam bom predstavila moje potovanje v Pariz. Tja sem odšla z mojo mami ter najinima prijateljicama. Pot se je začela 14. oktobra 2022. Odhod v Pariz se je pričel na Ljubljanskem letališču Brnik, od koder smo imeli direkten let v Pariz. Leteli smo približno dve uri.

Ko smo prišli na pariško letališče, smo se odpravili do hotela. Prispeli smo bolj proti večeru, zato smo si ogledali samo Eifflov stolp, ki pa je bil ob večernih urah še bolj čudovit. Drugi dan pa smo se sprehodili po eni izmed večjih ulic v Parizu Champs-Élysées, na kateri pa stoji Arc de triumph oziroma Slavolog zmage. Na njem so počaščeni vojaki, ki so umrli med borbo za Francijo. V okolici pa smo si ogledali tudi veliko trgovin. Pot smo nadaljevali do reke Siene, po kateri smo se odpeljali z ladjico. Z ladje smo si ogledali veliko znanih spomenikov ter stavb.

Ko smo prispeli z ladje, smo odšli do enega najbolj znanih muzejev. Muzej Louvre, ki je v obliki piramide. Piramida je tako zunaj kot notri čudovita. Pot smo nadaljevali okoli muzeja, ki je zelo velik. Ogledali smo si veliko znanih umetnin. Od vseh je najbolj znana Mona Lisa. Meni osebno je najlepša Zadnja večerja. Po prihodu iz muzeja je bila že trda tema, zato smo se odpravili do hotela.

Naslednje jutro pa smo se že zgodaj odpravili v Disneyland. Že ob vstopu je bilo vzdušje neverjetno. Park na ta dan ni bil preveč poln, saj je bilo napovedano slabše vreme, ki pa se ni pokazalo. Takoj smo odšli na vse vlakce, zabavne igre, hiše strahov in vse drugo. V parku smo bili ves dan in smo si ogledali številne predstave. Moja najljubša pa je bila Kočna predstava, ki je potekala na glavnem gradu. Bilo je veliko ognjemetov, kar je to predstavo naredilo čarobno. Okoli enajstih pa smo se odpravili domov.

Četrty dan smo obiskali romantični del mesta, ki je bil meni eden najlepših. Odšli smo do bazilike presvetega srca Montmartra, ki je posvečena Jezusovem srcu. Zato je tudi ta predel bolj posvečen ljubezni. Ob baziliki je tudi ograja, polna ljubezenskih ključavnic. Ko hodiš po ulicah, so stene poslikane in polne sporočil, ljudje pa prodajajo svoje izdelke. Okolica je bila pravljica. Po čarobnih ulicah smo prispeli do Moulin Rouga, ki je rojstni kraj oblike plesa, ki mu pravimo kankan.

Naslednje točka na seznamu pa je bila pekarna. Ena mojih najljubših stvari. Tam smo okusili različne makrone, eclair rogljičke in druge slaščice. Zadnja stavba, ki smo jo obiskali, je bila galerija Lafayette. To je prestižno nakupovalno središče z osmimi nadstropji. Z vrha pa je čudovit razgled na velik del Pariza. Tako se je končal naš zadnji dan v Parizu.

Naslednje jutro pa smo se odpravili na letališče ter domov. Pariz bi z veseljem obiskala še kdaj, saj je čudovito in čarobno mesto.

Lana Pleskovič, 9. b

Tenerife

Danes vam bom predstavil moje potovanje na Tenerife. Naša pot se je začela v Ljubljani, iz katere smo se z avtom odpravili do letališča v mestu Bergamo v Italiji. Od tam smo imeli direktni let na otok Tenerife, ki je eden izmed Kanarskih otokov.

Ko smo prispeli tja, smo najprej prevzeli najeti avto in se odpravili do apartmaja v majhni vasici, približno pol ure od letališča. Tistega dne smo bili še malo utrujeni od leta in zato smo se le sprehodili po bližnjem mestecu.

Prvi dan smo se odločili obiskati najbolj turistično vasico na otoku, po imenu Masca. Do tja nas je vodila dolga ozka in vijugasta cesta po prečudovitih hribovih otoka, ki so po večini vulkanskega nastanka. Vasica je pripadala staroselcem, ki naj bi bili pravi gusarji. Od vasice smo se odpravili še proti botaničnemu parku El Drago, v katerem se nahaja tudi slavno Zmajevo drevo, ki je eno izmed najstarejših živih organizmov na zemlji in je staro več kot 800 let.

Drugi dan smo se napotili v ogromen živalski vrt – Loro park. Živalski vrt je bil res neverjeten, najbolj pa so me navdušile predstave ork, delfinov in tuljnov. Poleg tega pa so imeli tudi veliko različnih živali, vse od najrazličnejših ptic, levov, goril in celo krokodilov. Imeli so tudi poseben kotiček za pingvine, ki so imeli na voljo celo ledeno kraljestvo v prav posebni zgradbi.

Naslednji dan je sledil moj najljubši del potovanja, vodni park po imenu Siam park, ki je že devet let zapored, vse od leta 2014, nagrajen s priznanjem najboljšega vodnega parka na svetu. V njem smo preživeli ves dan, a smo vseeno komaj obiskali vse tobogane in druge atrakcije. Največji tobogan se imenuje Tower of power, s katerega se spustiš kar z višine 28 metrov in dosežeš maksimalno hitrost 80 km/h.

Četrti dan smo se odpravili na plažo, vendar je bila nam najbližja plaža (Playa Jardin) namenjena bolj deskarjem, saj je na njej zelo vetrovno. Zato smo se z avtom odpeljali približno 45 minut stran na prečudovito plažo Los Cristianos in nato še na plažo Los Gigantes.

Predzadnji, peti dan, smo se še odpeljali do vulkana El Teide, ki je z nadmorsko višino 3718 metrov tudi najvišja gora v Španiji in tretji najvišji vulkan na svetu. Z avtom smo se odpeljali do 2300 metrov nadmorske višini ter se na to z gondolo povzpeli skoraj čisto na vrh vulkana. Zaradi tega vulkana so tudi staroselci otok poimenovali Tenerife, in sicer Tene = gora (vulkan), Ife = bel (ker se od spodaj vidi bel vrh/sneg).

Mumije Guančev

Nato smo se še ustavili v etnografskem parku staroselcev Guančev in si pogledali nekaj izmed njihovih tako imenovanih guančevskih piramid, ki zelo spominjajo na egipčanske in tudi na majevske. Guanči so bili prvotni prebivalci otoka in nihče zares ne ve, od kod in kdaj so prišli na otok, vendar pa njihove piramide in mumije zelo spominjajo na egipčanske. Najbolj ohranjenih je šest dokaj strmih piramid s pravokotno osnovno ploskvijo. Zgrajene so iz črnih vulkanskih kamnov.

Piramide Guančev

Hrana na Tenerifih je božanska, še posebej paella. Poleg nje pa so odlični tudi njihovi mini kuhani ali pečeni krompirji s posebnimi moho omakami – papas arrugadas in mini zelene paprike z grobo soljo – pimiento de padron ter ostala morska hrana.

Paella

Zadnji dan smo že zgodaj zjutraj odšli na letališče ter s štiriurnim letom s Tenerifov v Bergamo skoraj že zaključili pot. Sledila je le še dolga vožnja iz Italije v Ljubljano.

Prvi korak do uspeha je neuspeh

ljenja in upam, da bo to tako tudi ostalo.

S športom se da ukvarjati na različne načine. Lahko tečemo, kolesarimo, igramo nogomet ali pa samo gremo na sprehod. In to te lahko pošteno nagradi. Šport je za nekatere beg iz realnosti. Nekateri to počnejo samo za užitek, nekateri pa zares. Vsak šport je na svoj način poseben. Miselna igra, ki se nikoli ne konča. Kot cesta, po kateri vozim vsak dan.

KO SI V EKIPI, NISI SAM

Kaj je prva misel o kolesarstvu? Kaj sploh je to? To je šport. Mnogi, ko pomislijo na kolesarstvo, pomislijo, da je to individualni šport, saj zmaga samo eden. Drugi pa vedo, da zmaga ni samo zmaga za enega, ampak zmaga za vso ekipo. To vem tudi jaz. Ko sem se prvič srečal s tem športom šest let nazaj, ga nisem natančno poznal. Bil mi je kot neka rekreacija. Zdaj pa mi je postal veliko več kot to. Kolesarstvo je velik del mojega živ-

KAR GRE GOR, MORA TUDI DOL

Ko si na cesti, se moraš sprijazniti, da ne gre samo vedno navzdol. Vzponi so tudi velik del mojega športa, sploh zato, ker večina mojih treningov temelji na vzponih. In tako kot pri vseh športih, se na vzponih trpi. Trpi pa se lahko tudi še kje drugje. Za cestno kolesarstvo uporabljamo posebno kolo. Precej neobičajno. Zelo je pomembno, da je lahko in aerodinamično, saj tako precej olajša napore, katerih smo vsi deležni.

Državno prvenstvo, Velodrom (Novo mesto), 2024

Nekateri pa še posebej trpijo, če je dež. Ah, ta dež. Neki televizijski voditelj je enkrat dejal: »Slabega vremena ni, samo slabo smo oblečeni.« Se pa vsak trud tudi enkrat poplača. In s tem ne mislim zmage, ampak užitkov in lepih spominov, ki jih doživljamo na kolesu.

VELODROM, SPET NOVA PAST

Tukaj pa ne gre nič več gor, niti dol, gre samo postrani. Velodrom je prav posebna disciplina, saj je zelo unikatna. Tukaj je proga malo drugačna, malo bolj nagnjena kot po navadi. Na velodromu vozimo v krogih, ki imajo nagnjen naklon, tam do 43°. Tudi kolo ni povsem enako. Tu nisi omejen s prestavami ali pa zavorami, teh sploh nimaš. Tu si omejen samo s progo. To pa je res posebna disciplina. Tukaj imaš direkten prenos na kolesu. Ne moreš nehati poganjati. Če vrtilš nazaj, gre kolo nazaj, če vrtilš naprej, greš pa naprej. Ustaviti se je tudi malo težje. Težko je povedati, kako. Nekako poskušaš poganjati nazaj. Velodrom je tudi poseben, ker

je to dvoranska disciplina. Si v dvorani.

BLATO IN PESEK ME NE USTAVITA

To pa je moja najljubša disciplina. Ciklokros je prav poseben. Tu pa vozimo po travi, blatu, pesku in tudi mivki. Tukaj nosiš kolo, preskakuješ ovire, pelješ v klančino, po kateri navzgor težko hodiš. Intenzivnost pa tukaj pride prva na plan. In zato mi je všeč. Ta razgibanost terena mi je velik užitek, čeprav včasih trpim. Kolesa tudi niso običajna tukaj. Malo bolj so prilagojena razmeram. Imajo bolj široke gume in drugačno geometrijo kolesa. Pri ciklokrosu je tudi zelo pomembna tehnika, saj so kratki in hitri zavoji kar precej pogosti. In to je to, kar imam rad pri ciklokrosu. Tukaj je lušno, ker trpim samo eno uro.

Kolesarstvo ni tako enostaven šport, kot se na prvi pogled zdi. Tako kot noben šport ni. Polno je nekih detajlov, ki te izpopolnijo.

Vanja Kuntarič Žibert, 9. b

OFEM, Maribor 2023

Intervju z Aleksandrom Velikim

Pozdravljeni, dame in gospodje, v novi epizodi oddaje z Nino Lešnikar. Danes je z mano tu v studiu en prav poseben gost, in sicer je to namreč Aleksander Veliki. Aleksander Veliki je znan kot eden najuspešnejših vojskovodij, ki jih je kadarkoli živelo. Osvojil je največji del takrat znanega sveta, njegov imperij pa je segal vse od Makedonije dol do Egipta vse do reke Ind.

Nina: No, gospod Aleksander, povejte mi, kje se je vse začelo, kakšno je bilo vaše otroštvo?

Aleksander Veliki: Ja, moj oče je bil znan makedonski kralj Filip II. Naučil me je skoraj vse, kar znam. A če se vrnemo še malo nazaj, rodil sem se 20. ali 21. julija leta 356 pred vašim štetjem v Pelli. Kar tri leta me je učil slavni filozof Aristotel. Naučil sem se brati, pisati in pa igrati liro.

N: To je dobro znati!

A: (pokima)

N: Vaša prosta najstniška leta pa niso trajala zelo dolgo, saj ste se že pri svojih 18-ih letih odpravili na prvi bojni pohod, kjer sta se z vašim očetom Filipom skupaj bojevala v bitki pri Hajroneji. To je bila Filipova najpomembnejša bitka pri osvajanju Grčije, povejte mi, zakaj je do nje sploh prišlo?

A: Njegov namen je bil združiti polise, povezati grško kulturo s kulturo osvojenih ozemlj in pa seveda ustvariti čim večji imperij. In to so bile seveda tudi moje sanje od vsega otroštva, da vam zdaj zaupam eno zgodbo ... Neke noči sva s kolegom opazovala zvezde, povedal mi je, da so vse te zvezde zares planeti (z jokajočim glasom), dobil sem solzne oči, ker je toliko planetov v tem vesolju, jaz pa še enega ne morem osvojiti.

N: (počasi, umirjeno) No, ko se že jokamo, vaš oče umre leta 336 pr. n. št. (navdušeno), vi pa že pri svojih 20-ih letih postanete kralj!

N: In kot ste že prej omenili, cilji vašega očeta so bili tudi vaši cilji, torej združiti polise, narediti čim večji imperij ... In korak bližje k temu vas je pripeljala bitka pri Gaugameli. To je bila vaša najpomembnejša bitka, ki se je odvijala 1. 10. 331 pr. n. št. med Makedonci z vami, Aleksandrom Velikem na čelu ter Perzijci z Darejem III. na čelu. Razkrite nam vašo taktiko, kako ste sploh zmagali to bitko?

A: (ponosno) Ne vem, če veste, a perzijska vojska je bila veliko številčnejša kot pa naša, a naša izpopolnjena taktika je premagala te številke. Torej medtem ko so moji metalci ognja in lokostrelci branili bočno stran, so moji pomožni vojaki napadali s sprednje, jaz pa sem s svojo konjenico, najboljšimi vojaki, Darejevi vojski prišel od zadaj. Tako smo jih presenetili kar s treh strani. S konjenico smo potem odšli še v zaledje. Takrat je v vojski nastal čisti nemir, Darej je pobegnil, Perzijci pa so se začeli umikati. Dareja je kasneje ubil eden od njegovih satrapov, torej namestnikov (ponosno, na glas), jaz pa sem zavladal Babilonu.

N: Ta vaša osvajanja pa so pripeljala do ene zelo posebne kulture, in sicer helenizma oz. helenistične kulture. Kaj nam lahko poveste o tem?

A: Ja, to je grška kultura, prepletena s kulturami osvojenih ozemelj, torej perzijsko, egipčansko ... kulturami Male Azije. To sem spodbujal s tem, da sem hotel, da se čim več Grkov poroča s Perzijkami, Egipčankami ...

N: (z nasmehom na obrazu, navdušeno) No, to pa ste spodbujali tudi vi osebno, saj ste se poročili ne z eno ne z dvema, temveč kar s tremi Perzijkami. Kako je to šlo?

INTERVJU

A: Ja, prva poroka je bila leta 327 pr. n. št. s Perzijo Roxano. Govorilo se je, da je bila v poroko prisiljena, a (z nasmehom na obrazu) vsi vemo, da ni ničesar obžalovala. Druga poroka je bila tri leta kasneje, torej 324. leta s prav tako Perzijo Stateiro, to je bila hči prej omenjenega (s poudarkom) premaganega perzijskega kralja Dareja II. In na poroki s Stateiro mi je v oči padla še njena sestrična Parysatis, torej na poroki s Stateiro sem se poročil tudi s Parysatis.

N: Ampak, Aleksander, ali ste se s katero koli od njih kadarkoli ločili?

A: Nikoli.

N: (začudeno) Nikoli? No, verjetno je prav zaradi tega pripeljalo do dogodkov po vaši smrti. Kar se je zgodilo, je namreč to, da je vaša prva žena Roxana umorila vašo drugo ženo Stateiro. Nato je pobegnila v Babilon, kjer je rodila vašega drugega sina, a na žalost tudi onadva nista dolgo živela, saj so ju nekaj let po tem zasačili v Makedoniji in oba sta bila usmrčena.

A: (razočaranje)

N: (veselo) Zdaj pa še za konec razkrite vaše načrte za prihodnost.

A: (veselo, ponosno) Ja, v mislih imam kar Arabi ...

N: (odločno) Okej, okej, okej. Tukaj pa se dame in gospodje naša zgodba zaključí. Aleksander Veliki umre leta 323 pr. n. št. v Babilonu. Nekateri zgodovinarji menijo, da je umrl zaradi malarije ali pa kakšne druge naravne smrti, nekateri pa menijo, da ste bili zastrupljeni. Eno ali drugo nikoli ne bomo vedeli.

A: (žalostno) Joj, vse je šlo v nič.

N: (spodbudno) No, čeprav je vaš imperij z vašo smrtjo res propadel, se je helenistična kultura, torej kultura, ki ste jo spodbujali na ozemljih vašega bivšega imperija, poznala še stoletja in stoletja po vaši smrti.

A: (zadovoljno) Ja, no, veste za tistega, ki si upa poskusiti, ni nič nemogoče. Pa še enega za vas učitelj: Očetu sem dolžan življenje, učitelju pa dobrega življenja!

Intervju naredili: Darja Kušej in Nina Resnik, 7. razred pri uri zgodovine učitelja Stojana Milenkovića

Razsvetljeni absolutizem – Oda znanju 8.b (2023/2024)

Razsvetljenstvo prvo knjigo naredilo,
takrat je kmet urejal svojo njivo.
Moč mišljenja daje mi energijo do življenja.
Crusoe je z razumom preživel,
ker je palce v roke vzel.
Zavihal je rokav in naredil splav,
prinesel je kakav.
Racionalizem, v znanost rad zagrizem.
Znanost zgradila je most in do razmišljanja hitrost.

V 18. stoletju razsvetljenci v Franciji,
novo filozofsko gibanje so poudarjali.
Pravico do svobode za vse ljudi,
vplival filozof John Lock,
ni za vse na svetu Bog.

Ludvik ga kličejo, ker mu je tako ime,
v zakonski poroki je in nobene druge ne sme.
Newtona že poznam dolg', zato ga kličem ''gang''.
Če v njega dvomiš, gre njegova gravitacija ''bang''!
Jaz hodim na nekaj, kar se pravi akademija,
medtem pa se aristokracija napija.

Razsvetljeni absolutizem je razum,
uporabi svoj glas - imej pogum.
Ne boj se učbenika, ne v šoli spat.
Znanje je vrednota, ki ti pomaga ponosno stat.

John Lock boril se je za pravice do življenja svobode in lastnine.
Pravil jim je naravne pravice, ki so kot kos pice.
Nikamor se nam ne mudi,
tu je še Voltaire, ki boril se je za enakost vseh ljudi.
Ljudje so uporabili svoje razume in naredili velike izume.

Enciklopedija hitr se razvija,
v lastno pamet mi zabija.
Jean Jacques Rousseou je hotel svobodo.
Bile je filozof,
zapustil je svojih pet otrok.

Moneski državo razdelil na tri oblasti,
ker se mi paš tako zdi.
Kaj je to leksikon?
Sliši se k en defekten konj.
Na polici pri moji babici stoji,
dokler se ne spraši. JOU!

Razsvetljeni absolutizem je razum,
uporabi svoj glas - imej pogum.
Ne boj se učbenika, ne v šoli spat.
Znanje je vrednota, ki ti pomaga ponosno stat.

ZLATI KOZAREC

(pravljica)

Nekoč je živel oče, ki je bil na smrt bolan. Imel je tri sinove, ki pa se niso ravno dobro razumeli. Starejša dva sinova sta se zelo grdo obnašala do najmlajšega sina. Preden je oče umrl, jim je zapustil svojo razpadlo hišo ter dva konja in enega osla. Starejša dva sinova sta hitro vzela konja in se odpravila iskat nevesto. Najmlajšemu sinu je tako ostal samo osel.

Najstarejši sin je dolgo jezdil, ko pa se je utrudil, se je ustavil v gozdu in si iz nahrbtnika vzel kos kruha. Mimo njega je prišel siromak, starec, ter ga je prosil za malo kruha. Mladenič ga je grdo pogledal ter mu za brusil, da ga od njega že ne bo dobil. Starec je žalostno odšel, mladenič pa je odjezdil naprej.

Naslednji dan se je drugi sin odpravil na pot. Jezdil je svojega konja, dokler se ni ustavil v gozdu, da bi se odpočil in nekaj pojedel. Ponovno je prišel mimo njega starec in ga zaprosil za malo kruha. Mladenič je vstal ter mu odvrnil, da kruha nima dovolj niti zase in za svojega konja ter se odpravil naprej.

Nato se je na pot odpravil še najmlajši sin. Jezdil je svojega osla in se nato ustavil v gozdu, kjer si je želel nabrati novih moči. Starec se je ustavil tudi pri najmlajšem sinu in tudi njega prosil za malo kruha. Najmlajšemu sinu se je starec zasmilil, zato mu je odstopil celo rezino. Starec mu je bil zelo hvaležen ter mu je v zameno podaril zlati kozarec. Povedal mu je, da mu bo zlati kozarec izpolnil vse, kar si bo zaželel. Mladenič se mu je zahvalil, v torbo pospravil kozarec ter s svojim oslom odhitel naprej.

Najstarejši sin je ves utrujen prijezdil do gradu. Ko je stopil pred kralja, ter ga prosil za hčerkin roko, ga je kralj žalostno pogledal. Odvrnil mu je, da dobi njegovo hčerko za ženo, če mu izpolni eno samo željo. Fant pa kraljeve želje ni uspel izpolniti in je zato žalostno povsili glavo ter odjezdil nazaj domov.

Naslednji dan je prišel drugi sin, da bi dobil kraljevo hčerko za ženo. Tudi drugemu sinu ni uspelo izpolniti kraljeve želje in se je vrnil domov.

Na koncu se je še najmlajši sin podal na pot. Veselo je jezdil do gradu in pogumno stopil pred kralja rekoč, da si želi njegovo hčerko za ženo. Kralj je podobno kot njegovima bratoma dejal, da si želi, da mu izpolni eno samo željo. Mladenič ga je vprašal, kaj si želi in kralj je odvrnil, da si želi, da bi kraljica, njegova žena, ozdravela. Mladenič mu je podal kozarec in mu naročil naj kraljica izpije iz njega nekaj vode. Naslednje jutro, ko se je kralj zbudil je videl svojo ženo srečno in zdravo. Hitro je odhitel k mladeniču ter mu ves vesel dal hčerko za ženo.

Princesi je bil mladenič všeč, zato je seveda privolila. Kmalu zatem sta se poročila. Rodila se jima je prečudovita hčerka. Čisto za konec naj vam povem, da so vsi živeli srečno do konca svojih dni, zlati kozarec pa so nadvse skrbno shranili v posebni vitrini, saj jim je prinašal srečo in blagostanje.

Tita Lunder 6. b

ZLATI KOZAREC

Nekega sta živel a kralj in kraljica. Imela sta tri sinove. Skupaj so živel i v prelepem gradu. Sredi belega dne jim je mama zelo zbolela. Noben ni vedel, kaj se je zgodilo. Minevali so dnevi, celo tedni in mama jim je kaj kmalu umrla. Zelo so bili žalostni. Sami so živel i v gradu. Sicer je imel vsak sin svojo lastnost. Prvi sin je bil zelo pameten, drugi sin je bil zelo spreten, za tretjega sina pa noben ni vedel, kakšno lastnost ima. Zato so ga vsi zaničevali.

Kralj je želel narediti zlati kozarec. A noben v celi deželi ni znal narediti zatega kozarca. Zato se je kralj odločil, da bo svoje tri sinove poslal na pot. Rekel jim je, da kakor vedo in znajo, najdejo ali naredijo zlati kozarec. In res, trije sinovi so se odpravili na pot. Ko so prišli do gozda, sta starejša brata rekla mlajšemu bratu, da se razkropijo. Najmlajši brat je šel v svojo smer, druga dva brata pa v svojo smer. Najmlajši brat je naletel na škrate. Škrat mu je ponudil pomoč. V zameno pa je škrate želel par zlatih kovancev. Deček mu je dal kovance in skupaj sta se odpravila na pot. V tem času je prišel drugi škrate k starejšima bratoma. Škrat je rekel enako kot mlajšemu bratu. A brata sta ga zavrnila. Škrat ju je vseeno vodil globje v gozd. Brata sta mu slepo sledila. Kar naenkrat ju je škrate pustil sama. V tistem delu gozda so bile same divje živali. Nobeden ni vedel, kaj se je z njima zgodilo.

Mlajši sin je imel srečo. Škrat ga je peljal k nekemu beraču. Berač mu je dal zlat kozarec. Deček pa njemu par zlatnikov. Nato se je deček s škratom vračal domov. Na poti je škrate izginil. Fantek se ni zmenil zanj, odšel je naprej. Ko je prišel do kralja, ga je nagradil. Kralj je vprašal sina, kje sta njegova brata. A deček je rekel, da ne ve.

Sčasoma so pozabili na njiju. Zdaj vemo, kakšno lastnost je imel tretji sin, in sicer da ni bil sebičen in pohlepen. Tako je bilo konec pravljice.

Sofija Mutec, 6. a

ZAKLETA SKRINJA

Pred davnimi časi sta živeli Sofi in Vivi. Dolgčas jima je bilo, zato sta se odločili, da odideta na pustolovščino. Sofi se spomni: „Slišala sem legendo o zakleti skrinji. Nahaja se v Prekleti jami.” „Ja, greva!” vzklikne Vivi.

Skupaj sta se odpravili na pot. Sofi je odprla google maps, ki ju je vodil do jame. Ko sta prišli do jame, je Vivi navdušeno vzkliknila: „Evreka, prišli sva!” „Kam pa zdaj?” je Sofi začudeno vprašala. Vivi pa ji je odgovorila: „Pojdiva kar notri in vidiva, kaj se bo zgodilo.”

Odšli sta vanjo. V temi sta zagledali prečudovito skrinjo, ki je bila obdana z diamanti. Vivi in Sofi skupaj v en glas: „Našli sva skrinjo!” Vivi si ni upala odpreti skrinje, zato je Sofi stopila naprej. Ko se je Sofi skrinje dotaknila, je v tistem trenutku IZGINILA! Sofi in Vivi sta bili začudeni in prestrašeni, nakar sta zaslišali glas. „Dokler ne najdeta in uničita skrinje, bosta prekleti do konca svojih dni,” je glas dramatično rekel.

Sofi in Vivi sta prestrašeno zapustili jamo. Zunaj sta se odločili, da bosta našli to skrinjo in jo uničili. Vivi je brcala po tleh, nakar je brcnila v nekaj čudnega. Vivi začudeno: „Kaj pa je to?” Sofi previdno pobere to stvar in vidi, da je zemljevid do zaklete skrinje. „To je najina pot do skrinje!” vzklikne Sofi. Vivi navdušeno: „Zdaj bova lahko uničili prekletstvo.” „Greva!” reče Vivi.

Odpravili sta se na pot do zakletega gradu. Zemljevid ju je peljal čez gore, hribovja, doline in kotline. Prišli sta do skrivnostnega zapuščenega gradu. Odšli sta v grad in v njem zagledali nešteto sob, pajčevin in okostnjakov. Sofi prestrašeno: „Uuuuuuu, tole bo pa še zanimivo.” „Pojdiva najti to skrinjo, ampak ti pojdi prva!” Vivi prestrašeno vzklikne. Šli sta v vse sobe, razen ene, ki se jima je zdela najbolj temačna in strašna. Sofi reče: „Pojdiva skupaj.” „Ampak mene je zelo strah,” odgovori Vivi. Sofi je uspelo prepričati Vivi in odšli sta v sobo. V sobi sta zagledali skrinjo, ki je v trenutku začela bežati pred njima. Vivi zagleda sekiro, ki jo drži okostnjak. Vivi takoj zavpije: „Primi skrinjo! Jaz jo bom razsekala na pol!” „Odlična ideja!” zavpije Sofi. In tako se tudi zgodi, Sofi prime skrinjo in Vivi jo razseka na pol.

Iz nje se takoj vsuje kup diamantov in zlata. Prekletstvo je izničeno. Srečno in bogato sta odšli domov.

P.S. Ko sta hodili domov, sta peli: „Money, money, money must be funny ...”

Sofija Mutec in Aviva Hana Rogač, 6. a

Oh, poletne počitnice, ni boljšega občutka, ko zadnji dan stopiš iz šole. Zadnji mesec šole se zdi neskončen, a ko ga je konec in pogledaš nazaj, se sploh ne zdi tako dolg. Meni so letošnje počitnice minile s svetlobno hitrostjo, saj sem bil le deset dni doma!

Nekega sončnega dne pri babici na morju, ko sem s teto spokojno igral štiri v vrsto, je na našo ograjo potrkal otrok z ulice po imenu Jure. Povabil me je na lov na škorpijone in takoj sem privolil. Bil sem nekoliko nezaupljiv, saj sem škorpijone imel za tropske živali. Jure mi je povedal, da potrebujeva le kanglico in se lahko podava na lov za škorpijoni. To je rekel preglasno, saj se je v trenutku od nikoder pojavila cela ulica

radovednih otrok. In tako se nas je na lov odpravilo kar pet, jaz, prijatelj Jure, ki me je povabil, njegova mlajša sestra Leja, soseda Klara ter njena mlajša sestra Neli.

Najprej nam je Jure razložil, da bomo škorpijone našli pod ploščatimi skalami, za katere se zdi, da so tam že dolgo, nato bomo škorpijona, kot Japonci suši, prijeli z dvema palčicama ter ga dali v kanglico. Pod prvim kamnom nismo našli ničesar, pod drugim in tretjim kamnom prav tako. Počasi me je že minevalo potrpljenje, nato pa smo dvignili tretji kamen in spodaj je ležal debel škorpijon. Da ne bo pomote, ime tega škorpijona je *Euroscorpius Italicus* in ta škorpijon je dolg le centimeter in pol. Ima le srednjo stopnjo strupa.

Tam smo se z njim ukvarjali kakšnih deset minut, da smo ga končno spravili v kanglico. Bil sem navdušen in prav tako vsi ostali. Pod naslednjo skalo sta bila kar dva škorpijona, ker nismo hoteli izgubljati časa, smo se razdelili. Jaz in Jure sva škorpijone dajala v kanglico, punce pa so dvigovalle kamne in jih iskale. Tako smo v pičle pol ure ujeli pet škorpijonov.

Takrat pa so se začeli tepsti med sabo, Jure je rekel, da so lačni. Hitro smo nabrali nekaj hroščev in jih dali v kanglico. Prizor, ki je sledil, je bil veličasten. Vsak škorpijon se je lotil svojega hrošča, ga prijel s kleščami, da mu ni mogel pobegniti ter ga nato zabodel z repom, nekoliko počakal ter ga pojedel. Naredili smo celo poskus, kako močan je škorpijonov strup in bil je dovolj močan, da je ohromil pet centimetrov dolgo kobilico. Ali ste vedeli: manjši kot je škorpijon manjše klešče ima in ima zato močnejši strup za obrambo, večji kot je škorpijon večje klešče ima in posledično blažji strup, zato se v večini primerov velikost škorpijona sploh ne ujema z močjo njegovega strupa.

Nato smo škorpijone ocvrli in pojedli. Hecam se, škorpijone smo nekaj časa opazovali, nato pa spustili v naravo. Ta dogodek se je za vse večne čase vtisnil v moj spomin. Zdaj pa komaj čakam božič, saj točno vem, kaj si želim: ogrlico s škorpijonom v smoli!

Čeprav tako se zdi, moje pripovedi še konec ni.

Nekega drugega sončnega dne (pravzaprav osmega dne mojega prvega obiska pri babi) sem po zajtrku odšel na plažo. Tam sem bil le toliko časa, da sem na pomol odložil kanglico in jo napolnil z vodo. Nato pa je za mojim hrbtom že stal Jure. Ustrašil me je, da sem skoraj padel v vodo. Povprašal me je, kaj počnem in odgovoril sem mu, da se ravno odpravljam po rakovice. Naj najprej razložim, ta plaža je bila čisto povprečna, imeli smo pomol, stopničke za v vodo in ravna tla, na katera si odložil brisačo. Čeprav ni bila nič posebnega, je bilo morsko dno kot nalašč za rakovice, polja peska obdana s skalami.

Kot sem prej povedal, sem se odpravljal po rakovice in v tem vedno neznansko uživam. Skočim v vodo, odplavam do prvega peščenega polja ter prečešem vse skale v bližini. Ko zagledam rakovico, jo dregnem z mrežo, da jo zagradi s klešči, urno dvignem mrežo za kakšnih pet centimetrov, dokler se rakovica ne spusti, takrat pa imam dobre tri sekunde da mrežo le elegantno postavim pod njo, da se počasi zaziba vanjo. Ko imam rakovico v mreži, hitro splavam na površje in jo nesem v kanglico polno slane vode, ki sem si jo prej pripravil.

No, malo sem odtaval, vrnimo se k zgodbi. Jure je rekel, da naj ga počakam na pomolu, češ da se on kmalu vrne. Počakal sem slabo minuto, nato pa se je spet pokazal Jure, za njim pa še cela družina: Klara, Leja, in Neli, za povrh pa so vsi bili otovorjeni s tono kanglic. Medtem ko so oni polnili kanglice z vodo, sem jaz ob pomolu ujel mladiča rakovice, nekaj časa je bil prestrašen, nato pa je le še mirno lezel po moji roki. Poimenoval sem ga Kiki.

Nato pa je bil na vrsti pravi lov. Spet smo se razdelili v skupine, one so lovile rakce in ribice ob pomolu, jaz pa sem lovil rakovice v nekoliko globlji vodi. Ali ste vedeli: samica rakovice lahko izleže od 1000 do 2000 jajčec na enkrat. Čez kake petnajst minut smo že ujeli dve rakovici in enega morskega pajka. Še en podatek, ali ste vedeli: Japonski morski pajek lahko živi do 100 let.

Takrat me je Klara prosila, če gre lahko tudi ona z mano po rakovice, in seveda da sem privolil. Nadel si je masko, jaz pa sem jo naučil nekaj osnovnih potapljaških znakov. Dogovorila sva se, da bo ona rakovice iskala, jaz pa jih bom lovil. Pokazal sem ji, kje so rakovice in lov se je začel. Tako sva nekaj časa lovila in v kanglici je bilo vedno več rakovic. Ko sem lovil sam, sem ujel bistveno manj rakovic. Pozneje so se nama pridružile še ostale punce in lov je bil ne le uspešnejši, ampak tudi veliko bolj zabaven.

IZPOD PERESA

Nakar pa smo se spet podali v vodo ... Takrat sem jo zagledal, rakovico, veliko in široko, kakih 25 cm (običajne rakovice, ki smo jih lovili, so bile velike približno 15 cm). Moja mreža je bila sestavljena iz dveh delov: obroč, iz katerega je visela mreža in pa ročaj, ki sem ga držal.

Pognal sem se za rakovico, a takrat se je ročaj snel in obroč z mrežo je omahnil v globino. Vedel sem, da časa za popravilo ni, saj me je rakovica že opazila, izpustil sem ročaj, zagrabil mrežo za obroč in odplaval k rakovici. Bojeval sem se z rakovico in jo na vse možne načine skušal spraviti v mrežo, sapa mi je pojenjala, voda mi je prodirala v masko ... Nakar pa se je rakovica končno le vdala in padla v mrežo. Hitro sem odplaval proti površju, kjer me je Leja že čakala z ročajem mreže. Urno sem ga pritrdil in odplaval do pomola. Takrat sem šele dobro videl, kako velika je bila ta rakovica. Takrat sem bil že čisto premražen in šel sem po brisačo. Pozneje sem ugotovil, da smo bili tam debelih pet ur. Rakovice smo z žalostnimi obrazi vrnili tja, kjer smo jih dobili. Čeprav je bilo slovo težko (posebej do Kiki), sem doživel neverjetno dogodivščino, ki se je bom spominjal za vse večne čase.

In zdaj se po vsem tem pisanju spet spominjam počitnic in komaj čakam naslednje. Letošnje počitnice so bile polne dogodivščin in zabave, vendar se moram zdaj sprijazniti, da so počitnice le še bled spomin.

Patrik Novak, 6. b

KOLESAR NAJ BO! (po motivih knjige P. Suhodolčana)

Enkrat pred počitnicami, ne spomnim se točno, sem z rokami zamahnil nad veliki hrast. To je bila dogodivščina! Metka in Smodlak sta lahko samo gledala z odprtimi usti v nebo, saj se nista mogla načuditi. Naenkrat zakriči Smodlak: »Ranta, takoj pridi dol!« Počasi sem začel pristajati, a to se ni izšlo dobro. Mahal sem z nogami in rokami, Smodlak me je poskušal ujeti, da se ne bi hudo poškodoval. »AUUUUUU!« sem zakričal, tega nikoli ne bom pozabil. Odprl sem eno oko in si mislil – saj sem živ!

Mama me je grdo gledala, a mi je vseeno pripravila obilni zajtrk. Ko sem pojedel, so me čakala najhujša opravila. Začela so se s pospravljanjem sobe. Kar stresel sem se, a jih vseeno opravil. Dokončal sem vse na seznamu in se dobil z Metko in Smodlakom. Imeli smo pokvarjene počitnice, ker smo vsak dan delali in delali. Jaz se pa kar nisem vdal in sem premišljeval, kam bi lahko šli. Uuuuu, lahko bi šli na kmetijo, k moji babici.

Naslednji dan smo s kolesi odšli na kmetijo. S kolesom smo potrebovali dva dni do tja. Postavili smo si šotor in zaspali.

Naslednji dan nas je zbudila starejša gospa, ki je govorila, da smo postavili šotor na njeni roži. Odmaknili smo šotor, se opravičili ter odšli naprej. Na poti smo srečali dve Nemki, ki sta potrebovali pomoč pri pokvarjenem kolesu. S Smodlakom sva ga hitro popravila. Punci sta s zahvaljevali, mi pa niti »adijo« nismo rekli. Na tretjem ovinku nismo mogli več in smo se kar ulegli na rob ceste ter začeli počivati. Čez nekaj časa smo končno prišli do kmetije, a medtem se je zgodilo še veliko nenavadnih stvari. O tem se nismo preveč pogovarjali. Razpakirali smo se in šli spat.

Naslednje jutro naju je dedi s Smodlakom poslal na delo že ob šestih! Delo je hitro minilo in že smo bili pri kosilu. Po kosilu sem dobil nove prijatelje, in sicer Švirlija, Ufa in Mišico. Z njimi smo se odšli kopat. Začeli so skakati v vodo. Jaz sem odšel prvi in nekam čudno skočil. Ko sem pristal, me je Metka hotela nekaj vprašati. Vprašala me je, če sem še tako zagledan v njo kot prej. Odgovoril sem, da sem, a nisem razumel zakaj. Hodili smo proti kmetiji in se odpočili. Spet sem zagledal Metko in jo vprašal, kako to misli, da je ne maram več. Začela je govoriti grde stvari o sebi. Vse sem zanikal, a ona mi ni verjela.

Čez nekaj časa je prišla v sobo in hotela pravljico za lahko noč. Izmislil sem si eno kitajsko pravljico. Bila je res dobra in zanimiva, a se ni končala, ker sta me Smodlak in Metka prekinjala. Konec pravljice in odšli smo spat. Noč je hitro minila in že smo pri konjih. Zajahal sem enega, a se ni dobro izšlo. To je bilo vse za ta dan. Ob polnoči se je Metka zbudila in nato še mene in Smodlaka. Pravi, da je zaslišala zvoke s podstrešja. Odšli smo pogledat. Izkazalo se je, da ni bilo nič na podstrešju.

Naslednji dan smo se odpravili na goro. Čisto nepripravljeni smo čez nekaj časa zelo zašvicali. Na proti smo videli koč in pred njo staro gospo oz. čarovnico. Povabila je Metko, da ji napove prihodnost. Hitro smo odšli domov, ker nekaj ni bilo prav. Jaz, Švrli in Smodlak smo nato odšli v gozd, da bi videli kakšne živali. V gozdu so bile tudi krave v ograji. Ena me je celo začela loviti.

Naslednji dan smo s fanti naredili svoj živalski vrt in sicer s psom, mačko, žabo, kobilico, deževnikom, pajkom, miško in podgano. Krava je naslednjo noč skotila dva mala jagenjčka. Zjutraj smo imeli dirko, ki je bila zelo napeta in težka. S Švirlijem sva si delila mesto in to prvo! Ko se je dirka končala, sem Metki začel pisati pesem v različnih jezikih. Samo še nekaj manjka. Ne vem, kako naj ji podarim to pesem. Smodlak je dobil idejo, da naj ji jo dam na okno. Tako se je tudi zgodilo. Metki je bila pesem zelo všeč. Poljubila me je na lička. Po vsem tem smo imeli krompirjev piknik. Nisem si mislil, da bosta tam tudi moja starša. Tako so se končale moje prekrasne počitnice.

Ana Gaja Brlan Kapš, 6. a

ZGODBA

Z bratom sva se zatekla v grajski vrt. Ves zadihan sem se zazrl v nebo. Velika in okrogla polna luna je strmela nazaj vame. »Od kdaj je taka?« sem na glas razmišljal. »Kakšna?«, se je oglasil moj starejši brat, ko je videl, da gledam luno. »Nič kraterjev, le en ogromen na sredini,« sem mu pojasnil. Namesto odgovora je moj starejši brat Chi le rekel: »Ni jih več. Pridi, greva v grad.« Še zadnjič sem se ozrl za črnimi polji, nato pa stekel za njim.

Grad je bil ogromen. Zgledal je prenovljen. Splazila sva se v shrambo, a kaj sva imela od tega. Videla sva le skrivnostno skrinjo. Imela je zobe! Bila je rjasta in rdeča. Izstopila sva iz sobe in se napotila proti kuhinji. Sredi poti pa sva zagledala puhasto kepo s čutnim repom in velikimi oceansko modrimi očmi. Pričela je govoriti. Bitjece je imelo človeški glas. Govorilo je: »Lep pozdrav, raziskova-a-alca! To je zabaviščni grad. Imamo veliko nevarnih, mislim, zabavnih iger!«

Nekaj je bilo narobe. Medved (ali karkoli je že bilo) je bil robotski, a kakor bi ga upravljal človek. Nato me je Chi pograbil in sva tekla. »Kam greva?« sem povprašal. »Ne vem« je odgovoril. »Stran od bitja.« »Zakaj? Zdel se mi je prijazen,« sem se uprl. Chi je še zamišljeno dodal: »Goreče modre oči... imel je goreče modre oči.« »Kaj s tem misliš?« sem začudeno vprašal. Pojasnil mi je, da ga spremljajo čudne oči. Na vsake toliko časa jih opazi.

Ozrl sem se nazaj in jih tudi sam videl. Medvedov rep se je spremenil v še enega medveda. Naenkrat sva se spotaknila. Medved me je zgrabil za nogo in razprl svoja na videz majhna, a presenetljivo velika usta. Začel sem opletati z vsemi prostimi okončinami in zadel medvedovega dvojčka. Chi je pograbil steklenico z vinom šipon in jo razbil. Zabodel je enega od medvedov z ostrim delom steklenice.

Očitno je zabodel medveda, ki me je držal. Medved me je nemudoma spustil in sem se pogljal proti vratom. Za mano je tekel Chi. Za zdaj sva zbežala – živa, vendar brez zaklada.

Chi je zadihano izjavil: »Vzel sem nekaj svetilk, ko sem pograbil steklenico vina. Zdaj bi morala biti varna. Pridi, greva domov.« Vzel sem žepno svetilko in sva se napotila proti ukradenemu avtobusu, ki je bil zdaj že podoben domu. Kjer je bilo varno...

Iva Knez, 6. a

MATEMATIKA

Pet in pet-
to je deset.
Ves čas isto
spet in spet.

Jaz pa spet in spet
vedno istih sem besed.
»Kdaj bom to že enkrat znal?
Kdaj bom to potreboval?«

Učitelj pa kot vedno strog
pride k meni lahkinih nog:
»Veš to boš potreboval,
ko se več ne boš igral.«

Ampak tu tiči problem ...
Zakaj za vedno se igrati ne smem?

Mila Stražar, 6. c

NAPAKA

Na svetu je vsak človek tak,
da se uči iz napak.
Kdor nobene še naredil ni,
najbrž od rojstva pa do zdaj
le na kavču sedi in žvižga v tri dni.
(Kaj pa če žvižgati ne zna?
Potem pač le v zid zija.)

A to samo po sebi je napaka,
ki vsakega človeka čaka,
Če nobene noče naredit,
ah, veš kaj: tak človek naj se gre solit.

Če pri branju te pesmi napako naredite,
nič hudega, lahko se iz tega nekaj naučite.
Da jo boste brali prav,
sicer vam bo še žal ...

Mila Stražar, 6. c

EKO SVET

Dajmo očistiti planet.
Dajmo preživet.
Odpadki nam pod nos smrdijo
in nas vedno bolj dušijo.

Želim da ptički pojo,
želim da rožce cveto.
Želim da narava ne umre
in da ne propade.

A hočemo preživeti,
Ja, dajmo rešit svet!
Ločujmo!
Skupaj sodelujmo.
Dajmo reciklirat
in naravo podpirat.

Elvina in Marija, 8. r

NAŠ PLANET

Naš planet je naš svet.
Moramo ohraniti njen cvet.
Skrbeti za naravo je naša obveznost.
Če hočemo živeti
in biti zdravi –
čistimo reke,
pospravljajmo embalažo in druge stvari
v smeti.

Alisa Odintsova in Maria Zarytska, 8. r

ZEMLJA.

Zemlja kliče nas.
Da se zbudimo.
Da skrbimo zanjo.
Da se borimo.

Zmanjšaj izpuste.
Bodimo odgovorni.
Če človek reciklira,
Zemlja ne umira.

Voda se dviga.
Puščava se širi.
Živali trpijo.

Toplota se širi.
Ledeniki se topijo.
Svet se spreminja,
a nič ne naredimo.

Klara, Izabela, Maša, 8. r

PLASTIKA

Ko vržemo plastiko na tla,
ne pomislimo, kakšna posledica bo ta.

Plastika je šla do morja,
kjer je odplavala do obzorja.

Tam bila je majhna riba,
ki zataknila se je v plastična tkiva.

Njena smrt bila je mučna,
to za nas pesem je poučna.

Lejla Volk, Ženja Kocjan, 7. a

MAR NAM NI

Mar nam ni,
ampak pomagamo lahko
samo mi.
Vzemimo koš za smeti
in se spravimo na delo vsi.

Vid Žagar, Vid Miklič, 6. c

REŠIMO ZEMLJO

Včasih si bila lepa
in aktivna kot kolo,
zdaj pa ležiš v postelji
in čakaš na slovo.

Če te ne bomo okrepili,
te bomo kmalu izgubili.
Če vsak nekaj naredi,
lahko te rešimo vsi.

Drevesa posadimo in
Zemljo ozelenimo,
morja očistimo,
jih pomodrimo in
življenje bo spet lepo in fino.

Tim Robinšak, Jurij Lacko, Rayane Matondo, 6. c

ZEMLJA VČASIH IN DANES

Včasih srečna si bila,
a zdaj si žalostna, umazana.
Včasih dala si nam gozd,
iz njega naredili smo
plastični kompost.
Stopimo skupaj vsi,
da Zemljo očistimo mi,
saj na Zemlji
živeli bomo še veliko dni.

Jakob Markovič, 6. c

PRIHODNOST ZEMLJE

Zemlja trpi!
Na Zemlji že
sedem milijard ljudi živi,
a zanjo premalo skrbi.

Sušijo se listi,
odpadajo stran,
ne bodo več isti in jih bo vedno manj.

Ohranimo Zemljo
v čistem stanju,
sicer bo kmalu
v neskončnem mirovanju.

**Lara Norčič, Mila Stražar, Brina Triglav,
Dragana Ristov, Alenka Ivanovič Kopecky, 6. c**

ZEMLJA

Zemlja umira,
svet se prepira.

Vsi ostale krivimo,
a na sebi nič ne naredimo.

Zemlja se utaplja v smeteh,
a to res ni za smeh.

Žan Kovačič, 6. b

REŠIMO SVET

Ljudje pravijo: »Mi Zemlji pomagamo!
Ločujemo odpadke in v trgovino hodimo
s svojo vrečko.«

Vendar pomislite!

Vsak dan se v službo in šolo vozite z avtom,
vsako poved napišete na nov list papirja,
vsak dan nosite drugačne hlače in majice,
čeprav niso umazane.

Zato v službo in šolo pridite s kolesom!
Če pa ste daleč, pa z javnim prevozom.
Popišite obe strani papirja,
in če so oblačila čista, jih nosite še dan ali dva.

Tako bomo rešili planet, da bo spet zaživel.

Tibor Sevšek, 6. b

OKOLJE JE POMEMBNO

Okolje je pomembno
za naše zdravje.
Čeprav so majhne,
so pomembne tudi mravlje.

Skrbimo za okolje,
da bo spet vse bolje.
Če skrbimo za naravo,
bo Zemlja rekla: »Bravo!«

Bor Trampuš, Isaak Mast, Jaka Peternel, 6. a

VODA

Brez vode ne bi bilo ljudi, gozdov in ne rastlin.
Brez vode ne bi bilo zime in ne snega ali ledu.
Brez vode ne bi bilo življenja, ne bi bilo nas.
Zato moramo vodo ohraniti čisto, bistro in pitno.

Jaš Bitenc, Sebastjan Andolšek, 7. b

VODA

Na svetu vode je veliko,
a plastike bo kmalu več.
Vsak dan si jo privoščimo,
kot da je je preveč.

Ta modra barva,
ki jo Zemlja včasih je imela,
je zdaj zbledela zaradi nas,
ki uničili smo jo čez čas.

Počasi bomo dojeli,
da še ene možnosti ne bomo več imeli.

**Alina Bizjak, Alena Golubnik, Vita Šilec,
Nina Resnik, 7. b**

SKRB

Gladina se dviga,
mene pa briga,
Zemlja umira
brez pravega vira.

Bodimo eko in bio,
da drevesa oživijo.
Za Zemljo zdravo
poskrbimo za naravo.

**Špela Kosanc in
Urban Jaklič, 7. b**

ZRAK

Čist zrak je naš zaklad!
Varujmo ga kot človeka drugega.

Avto zlo je za naš svet,
zato sedi na kolo ali pojdi peš.

Ne sekaj naših ti dreves,
sicer še žal ti bo, to veš!

Juta Peternel, Kristina Ukmar, 7. a

PLANET EARTH

The trees are crying,
Oceans are dying,
Life is disappearing,
And the air we are breathing
Isn't oxygen anymore.

But of course,
We blame it on them
Not realising that
We are all them.

Kristina Intriago Stanković, 7. b

OUR PLANET

The Earth is not happy
When we just walk around
And throw trash on her.

People are asking themselves
If they deserve
All earthquakes and floods,
Fires and tornados.

Well, the Earth is just giving us back
What we were giving her for years.

Aviva Hana Rogač in Minela Pećanin, 6. a

POT V NOVI SVET....

Ko sem prvič videl vrata,
je bila pred mano velika zagata.
Vse premika se bliskovito,
da vse zgleda zelo zvito.
Pojdi tam, naredi to,
vsi me nekam porivajo.
Kaj če ja, kaj če ne?
Želijo vedeti čisto vse.
A na koncu hočem živeti,
primem kljuko in grem
v novi svet !!

Gaja Proj Slatner in Tiana Flor Cecowski, 9. c

ŠOLSKA LJUBEZEN

Ko pridem v šolo, pomislim na sošolca Maja.
In rada ga imam kot svojega zmaja.
Na hodniku me Marjetka vpraša, kako in kaj.
Gledam jo čudno, ker ne vem zakaj.
Kasneje sem ugotovila, da me vabi na čaj,
medtem ko sošolec Maj misli, da gre v raj.
Ko vstopim v razred, zagledam se vanj,
spotaknem se in padem nanj.
Potrta sem kot čebela, ki je debela,
saj me doma čakajo težka dela.

Pia Zupan in Naja Kalinger, 9. c

TEST

Test je pravi zalogaj,
snovi je dovolj za cel maj.

Učiš se in učiš,
samo da komaj preživiš.
Cel dan sediš za zvezki,
Upaš, da boš imel boljše misli na vesti.

Želiš dobiti zadostno,
da boš imel konec tedna prosto.

Ko pa pride dan testa,
gre vse znanje z mesta.
Za oceno te skrbi dan in noč,
da ti glava skoraj poč!

Na koncu ugotoviš,
da skrb lahko utišaš.

Na koncu dneva je vseeno,
saj se življenje premika neprisiljeno.

Nika Čermelj, 9. c

ŠOLSKE DNI

Že odprem oči,
in pomislim na vse te grozne šolske dni.
Stroga pravila, da komaj zdržiš.
Joj, potem so tu še ocene,
ki vedno znova delajo probleme.
Hej, novi test sledi,
in z njim v strahu prebedene noči.
Pa če dobro pomislim,
Ni spet tok hudo,
in vsega kmalu konec bo.

Julija Markovič, 9. c

KORAK

Korak vodi nas v špansko vas.
Vas nepoznana in dolga je, naj vodi nas v čaroben čas.
Kateri korak je pravi, ta ali oni, kateri znak je pravi, ta ali oni.
Znak ljubezni ali bolezni, znak strasti ali rasti.
Ni koraka, ki napačen je, le korak naredi in odpelji se.
Ne glej nazaj, le naprej, naj pot vodi te prek mej.
Nikoli ne ustavi se, daj v tretjo prestavo in poženi se.
Ko ti bo uspelo, daj se ustavi in se zahvali.

Analina in Sara, 9. a

Tiana Flor Cecowski, 9. c

POTOVANJE V NEVIDNI SVET (razlagalni spis za Cankarjevo tekmovanje)

Polna luna. Se lahko zanesem nanjo, če se ne morem na nikogar, ker nikomur ne pripadam? Kaj če se izgubim in sama sebe ne najdem? Zoja se je zazrla v luno. Izžarevala je lepoto in skrivnosti. Isti večer so jo gledali štirje pari oči, katerim se še sanjalo ni, kaj vse jih še čaka.

Avtorica Maša Ogrizek je z mešanjem fantazije in elementi realnega sveta napisala zelo zanimivo in branja vredno knjigo, ki je izšla leta 2023 pri založbi Miš. Ilustratorica Tina Dobrajc je knjigi dodala vrhunske ilustracije s pridihom skrivnosti. Ko sem knjigo prvič dobila v roke, sem vedela, da bo drugačna in bolj fantastična kot ostale, ki sem jih brala. To mi je tudi dokazala. Naslovnica je privlačna, čeprav je v temnejših tonih. Tiste lisičje oči, ki se svetlikajo iz teme, pa dodajo pikico čarobnosti in magije, ki jo vsi kdaj potrebujejo.

Knjiga je prejela tudi nagrado večernica, ki si jo zares zasluži.

V vsakem od nas se kdaj naseli strah. Ampak s tem ni nič narobe, če ga znamo obvladovati. Zoja se je počutila osamljeno in odmaknjeno od sveta, saj sta z mamo živeli na robu gozda. Kaj če se ta občutek bolečine za vedno vseli v srce?

Naenkrat pa se je vse potemnilo. Zoja je pri iskanju svojega mačka padla z drevesa. Morala se je vdati neskončni globini in temačnosti. Tik pred izgubo življenja jo je rešil velik rogat ptič. Prepustila se mu je, da jo svobodno vodi. Odprla je oči in zagledala vasico polno slastnih sadežev, ki jih nikoli ne zmanjka, veliko otrok, ki se prosto podijo po gozdu in labirint skrivnostnih dreves. Le kje se je znašla? Mogoče v pravljici? Usoda jo je pripeljala v zimzeleni gozd. To je bil rajski kraj, ki si ga komaj zamisliš. V njem je vladala navezanost, prijateljstvo, izobilje, čustva, svobodna volja in neomejena igra.

Nekaj pa jo je motilo. Ko se je postavila pred ogledalo, je zagledala par kosmatih ušes in dolg košat rep. To je opazila tudi pri drugih otrocih, ki so se spreminjali vsak v svojo žival. Preplaval jo je val vprašanj. Ali bom tukaj za vedno ostala? Zakaj se spreminjam? Ali slučajno sanjam? Kdo sploh sem? Na vsa vprašanja ji je pomagala odgovoriti Medeja, ki je v taboru prebivala že dlje časa in se je že skoraj spremenila v medvedko. Zoji pojasni, kdo je tu vodja, zakaj se otroci tukaj spreminjajo v živali in koliko časa ostaneš tukaj. Iz tabora lahko tudi pobegneš. Če ti ne uspe, pa se popolnoma spremeniš v žival in prestopiš mejo v življenje svetih živali. Gozd je namreč obdan z reko časa, ki ni le navadna reka. Kroži v krogih. Odpre se le ob vsaki polni luni. In tisti, ki imajo močno voljo in pogumno srce, se vedno uspejo rešiti.

Prijateljstvo med Medejo in Zojo se je gradilo. Spoznali pa sta tudi Arturja, ki je bil dihur, Sofijo sovo ter Benamina zajčka. Vsak, ki se je znašel v čudežnem gozdu, je imel kruto življenje v realnem svetu.

Starka Injami pa je bila vodja tabora. Nihče je osebno zares ni poznal. Kakšna je bila njena skrivnost, ki jo je ponesla v ta čudodelni gozd? V vsakem od nas kdaj prevlada nemir. Potreben je čas, da se zacelijo rane in zbistrijo misli. Injami je z razlogom prišla v čudežni gozd, kjer je našla mir in spokoj.

Otroci, ki so pripotovali v tabor, so se zataknili nekje vmes. Niso našli poti, ki bi jih vodila naprej. V čarobnem gozdu pa je vsak našel svoje mesto in spoznal smisel življenja.

Čas se je iztekal in deklica Medeja se je vedno bolj spreminjala v medvedko. Pri prvem neuspešnem pobegu so spoznali črne plati gozda. Tudi dom so že pošteno pogrešali. Potrebovali so nekaj časa zase, za premislek in za samoto.

Doživeli so veliko dogodivščin. Tudi deklica Medeja jih je zapustila in se zelo odločno prepustila svoji duši in volji ter postala medvedka. Ostali so spoštovali njeno mnenje in odločitve.

Z močno voljo se jim je uspelo rešiti nazaj v realni svet. V zimzelenem gozdu so se uspeli zblížati, spoznati samega sebe ter prisluhniti svoji resnici.

Lilija Dobovšek, 7.b

POŠASTNA SKRINJA

V temačni kleti zagledata skrivnostno skrinjo. Nai zavpije: »Jackpot!« ter seže po skrinji. Skrinja bliskovito ugrizne, Nai v zadnjem trenutku odmakne roko skrinja pa ugrizne sama vase. Skrinja glasno zarjove ter iz stranic požene dva para nog in ju začne loviti. Nai in Patrik bežita in skrinja jima je že za petami. Patrik naredi salto nazaj ter prime pošast za nogo. Zavihti jo in jo vrže v Naia. Ta pa iz rok vitezovega kipa povleče meč ter jo preseka na pol. Nato pa zavpije: »Je to vse kar zmoreš!?« Oba se zasmejita. Patrik na mestu, kjer je prej ležala skrinja, zagleda temačen prehod.

Prestrašeno vzklikne: »Nekaj sem našel!« Nai pride bliže, nakar skozi okno zapiha močan veter, ki ju pahne v prehod. »Temno je kot v rogu,« se pritoži Nai. Zrak vztrepeta ter s kota skoči pošast. »Pazi!« zakriči Nai, se zasuka ter pošast napiši na meč. Tla se obarvajo rdeče. Patrik in Nai raziščeta prostor. Nai najde bumerang: »Poglej to, Patrik« Patrik priteče, saj je ravno našel antigravitacijsko pištolo. Ustrelji v bližnjo omaro. Omara se začne breztežnostno gibati po prostoru. Kmalu trči v bližnjo vazo, slednja pade na tla in se razbije. Ta hrup zasliši bližnji roj pošasti, ki napade naša junaka. Nai v pošasti vrže bumerang, vendar zgreši: »O, ne!« Patrik postreli pošasti razen ene, ki pa jo zadane Naijev bumerang, ki se ravno vrača. »To!« v en glas zavpijeta fanta.

Pošasti dasta na kup ter splezata iz predora. Nato odideta iz gradu. »To je bilo pa razburljivo,« pove Patrik. »Res je,« privoli Nai. Nato se odpravita domov. In kdo ve, morda se še kdaj vrmeta.

Nai Zec in Patrik Novak, 6. b

JOSIP JURČIČ: JURIJ KOZJAK

Turki so dolga leta vpadali na slovensko ozemlje. Ropali so vasi, pobijali očete ter kradli otroke iz materinega naročja. Imeli so številno, zastrahujočo vojsko, ki je opustošila vse, kar je stalo med njo ter novim ozemljem. Na drugi strani so bili kmetje, ki svoje kose niso več uporabljali za obdelavo zemlje, temveč za obrambo svoje domovine ter vere. Upanje je bila redkost med Slovenci. Skrivali so se za obzidjem ter se spraševali, če je to zadnjič, ko se ozirajo na nočno nebo. Koliko tovarišev bodo izgubili, preden deželo obsije sonce ter se bo sovražnik umaknil nazaj v tabor? Med njimi je stari plemič, bil je oče, vendar so mu sina vzeli v zaroti. Iz dneva v dan misli nanj ter ga želi vsaj še enkrat videti, preden zapusti ta svet.

Jurij Kozjak je knjiga, s katero se vsakdo sreča že v osnovni šoli. V njej pisatelj Josip Jurčič opisuje čas turških vpadov. Je knjiga, ki bi jo vsak Slovenec moral prebrati vsaj enkrat, saj je to eno izmed največjih ter najboljših del slovenskih pisateljev. Nobena knjiga me še ni naučila toliko o zgodovini, kot me je ta. V njej se ljudje znajdejo v nam nepredstavljenih situacijah, ki jih pisatelj podpre z bogatim besedilom. Najbolj so me navdušili pogovori med kmeti, ki so iskali upanje v majhnih stvareh. Med branjem knjige pa ugotoviš, kako bogat je slovenski jezik. Vsaka prebrana poved je kot umetnina, te pa tvorijo to enkratno delo. Verjamem, da vse knjige, ki jih berem za domače branje niso zanimive vsem, a ta me je zares navdušila.

LITERARNI KOTIČEK

Naši mladi bralci vam svetujejo, katero knjigo izbrati za poletno branje.

Upam, da boste šli v branje te knjige z zanimanjem. Menim, da je primerna tudi za nekoliko mlajše bralce, saj čeprav je besedilo nekoliko starejše, je razumljivo. Poleg tega, da je knjiga zanimiva, si z njo širimo besedni za-

klad ter splošno razgledanost, kar nam pomaga v vsakdanjem življenju. V knjigi se najde kaj za vsakogar, zato vam branje resnično priporočam.

Nina Resnik, 7. b

Janičarji (turško: **يڭيچرى**, **yeniçeri**, sestavljena iz besed **yeni** (nov) in **çeri** (vojak)) so bile elitne pehotne enote dvorne in telesne straže osmanskih sultanov. Janičarje je v prvi polovici 14. stoletja ustanovil sultan Orhan I., razpustil pa sultan Mahmud II. leta 1826. Enote so bile na začetku sestavljene iz poturčenih sužnjev in vojnih ujetnikov, kasneje pa iz poturčenih otrok nemuslimanskih podložnikov Osmanskega cesarstva. Njihov skrbnik in poveljnik je bil sultan, ki je bil tudi sam vojak prve divizije janičarskega korpusa.

Vir: wikipedia

ZAKAJ BI PREBRAL KNJIGO MALI UPORNIK?

Se morda tudi vi sprašujete, zakaj bi prebrali knjigo Mali upornik? Razlogov za to je veliko. Ne bom vam razlagal o tem, da je knjiga dobro napisana, naj vam pa namignem, da jo je napisal France Bevk. Učence osnovne šole Franceta Bevka nas seveda učiteljice še posebej spodbujajo, da beremo čim več njegovih del. Če ste trpeli ob Pestrni in Lukcu in njegovem škorcu, vam lahko povem, da je Mali upornik veliko bolj zanimiv. Lahko ga preberete v enem vikendu in dobite kakšen plus več pri vaši učiteljici slovenščine.

O vsebini te knjige bom povedal čisto malo. Zgodba se odvija med drugo svetovno vojno v tolminskih hribih. Italijani so si hoteli prilastiti ta del Slovenije, Slovence pa poitalijaniti ali kar pobiti. Tomaž je 12-letni fant, ki pase koze. Njegov kraj so že zavzeli fašisti. Nekega dne fašisti odpeljejo njegovega očeta. Oče se čez nekaj časa vrne iz zapor, a potem takoj odide. Naroči, da naj povedo, da je odšel iskat delo, vendar Tomaž ve, da je odšel v partizane. Tomaž je že pred temi dogodki hotel postati partizan, sedaj pa se je njegova želja še okrepila. Kmalu so na Tomažev dom spet vdrli fašisti, zažgali hišo in odpeljali njegga in njegovo mamo v zapor. V zaporu se je kar trlo vojakov in obdajal ga je visok zid. Tomaža so vrgli v celico s starcem, ki mu je dal veliko nasvetov o tem, kaj lahko pričakuje. Fašisti so zares uporabili vse zvijače, da bi izdal očeta. A ni pisnil niti besede in rekli so mu piccolo ribelle, kar v slovenščini pomeni mali upornik. Kako se je zgodba razpletla boste izvedeli, če boste knjigo prebrali.

Brati se splača. Kdor bere, veliko ve, več razmišlja in bolje razume svet.

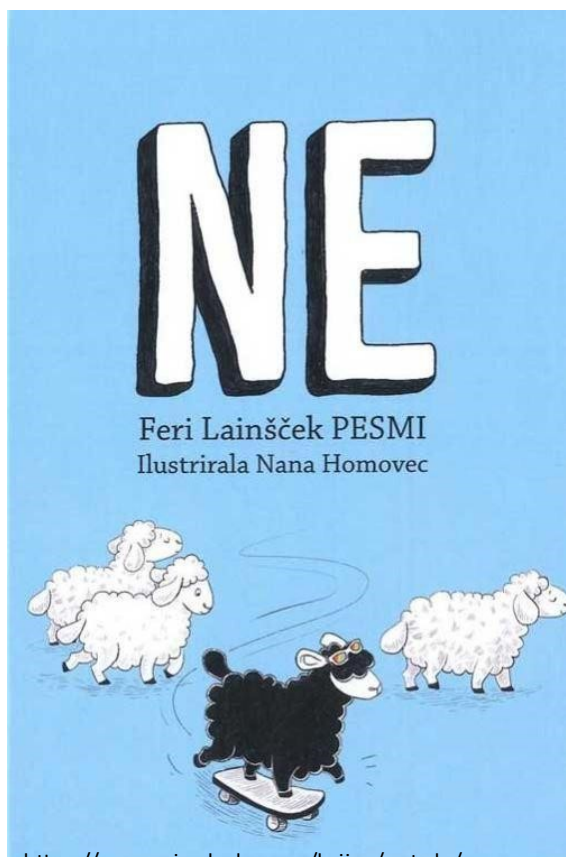
Urban Jaklič 7. b

ZANIMIVOSTI O FRANCETU BEVKU

- Rodil se je 17. septembra in umrl na svoj rojstni dan.
- Imel je več nezakonskih otrok.
- Njegov sin Marjan Bevk je režiser.
- Pisal je pod različnimi psevdonimi (Ivan Bežnik, Tone Čemažar, Jože Gorički, Jože Jeram, Jerko Jermol, Ivan Lesjak, Pavle Sedmak, Franc Seljak, Esar Vano)

FERI LAINŠČEK: NE

<https://www.miszalozba.com/knjige/ne-trda/>

Zakaj si ne upamo reči ne? Vpliv, ki ga ima lahko ta kratka beseda na naše življenje je neverjeten. Z njo lahko v hipu spremenimo potek našega dne. Z njo postavljamo meje. Vedno nam je na doseg roke, ko jo potrebujemo, vendarle pa je nikdar več ne slišimo. Zakaj?

Prav to se je vprašal slovenski pesnik in pisatelj Feri Lainšček. Beseda ne je bila včasih uporabljena brez sramu, danes pa so jo nadomestili izgovori ali pa celo beseda da. V njeno čast je pisatelj napisal pesniško zbirko z naslovom Ne. V pesmih Feri Lainšček spregovori o drugačnosti, o besedi ne ter o vseh problemih, ki se pojavijo, ko vstopimo v najstniška leta. V njih je pisatelj poudaril prednosti svojeglavega razmišljanja ter predstavil nek popoln svet, svet brez obsojanja ter očitajočih pogledov. Prvotno je bila pesniška zbirka namenjena najstnikom, a branje priporočam tudi starejšim ter mlajšim, saj jo lahko vsak drugače razume, z vsebino pa se lahko vsakdo poistoveti. Starejši bralci lahko namreč v njej zaznajo tudi resnejše teme.

V njej se najde vse: od igrivih do nekoliko filozofskih pesmi, zato zbirko priporočam vsem, ki se med branjem radi zamislijo ali pa preprosto ljudem, ki ne znajo reči ne.

Nina Resnik, 7. b

Ogled predstave Romeo in Julija

Vir: CD

Devetošolci smo si 8. 5. 2024 v Cankarjevem domu ogledali predstavo Romeo in Julija. Gre za priredbo slovitnega Shakespearjevega dela. Preberite si nekaj mnenj po ogledu predstave.

Predstava mi je bila bolj všeč kot zgodba v berilu. Na trenutke se mi je zdela predstava otročja, ampak se mi je ta misel hitro odvalila iz glave.

Jure Galič, 9. b

Igralci so zelo dobro odigrali, režiser igro postavil v sodoben čas.

Jure Hodak, 9. b

Danes redko najdeš tako ljubezen, ampak če najdeš nekoga, ki te ima tako rad, da bi umrl zate, ga obdrži za vedno.

Julija Kermelj Blažun, 9. b

Zdi se mi, da bi se zgodba lahko končala drugače, če bi se družini pogovorili in pobotali, da sovraštva ne bi bilo več. Ljudje velikokrat ne cenimo določenih stvari, dokler se ne zgodi nekaj tragičnega. Zato se mi zdi zgodba zelo poučna in zanimiva.

Naja Kalinger, 9. b

Predstava se začne živahno, sicer med angeli ljubezni, ki se igrajo. Nato čez nekaj časa glavni angel začne s ponavljanjem pred testom naslednji dan, ki se dotika ljubezni.

Lazar M., 9. c

V predstavi je vse bolj predstavljeno na modern način. Zaljubljenca se srečata na moderni zabavi v maskah, bojujejo se z modernim orožjem, poslušajo moderno glasbo ... Nastopajoči v predstavi so veliko improvizirali in dobro sledili dogajanju, saj je posameznik igral več vlog.

Nika Črmelj, 9. c

Ljubezen je vseмогоčna, brezmejna, ima čarobno moč, ki ji omogoča neverjetno premikanje meja. Je pot, ki nas vodi neznano, morda v napačno smer. Vendar je ta napačna pot pravilna. Barvitost občutkov, misli in situacij je predstavljena tudi v Shakespearjevi ljubezenski tragediji Romeo in Julija.

Julija Markovič, 9. c

ŠPORTNIKI

Narisali učenci 5. b pod mentorstvom učiteljice Ksenije Pavlič.

STRIP (ODPRAVA ZELENEGA ZMAJA)

mačega branja pri učiteljici Mojci Hrastar)

ODPRAVA ZELENEGA ZMAJA

ALENA, ŠPELA, INAYA, MILA. 6b

Lepe počitnice vsem!

Lepe počitnice vsem!

